

Påskdagen 2017

Domkyrkan 16.4.2017

”Herren är sannerligen uppstånden, halleluja”. När man vill skicka påskkort är det inte lätt att hitta några med den uppståndne Kristus. Gulliga kycklingar och harar finns det gott om, och ägg i alla de former. Det visar att det som är den kristna trons centrum och själva evangeliet – att Jesus har uppstått från den döda och öppnat vägen till evigt liv för oss – är helt främmande för många. Ändå finns drömmen om en bättre värld, där godhet och kärlek råder, kvar i det kollektiva medvetandet. Det har vi sett tydligt, inte minst nu efter det fruktansvärda attentatet här i Stockholm. Kycklingarna och hararna vittnar också om denna dröm och en fridfull värld, så vi behöver inte helt avskryva dem. Men hur kan vi som kristna i Sverige idag vittna om det som är påskens egentliga budskap? Hur kan vi liksom Maria från Magdala bli ett vittne om att Herren Jesus har uppstått och lever och verkar i sin Kyrka, ja, i hela världen? I vår tid är det egentligen bara ett autentiskt personligt vittnesbörd som kan få människor att öppna sig för tron. Man har svårare att öppna sig för dogmer och lärosatser. Därför är det så viktigt att vi alla inser vår kallelse att genom vårt liv vittna om att Jesus lever här och nu.

Maria från Magdala brukar kallas apostlarnas apostel, eftersom det var hon som fick förmedla det första påskbudskapet till Jesu två närmaste lärjungar. Därför är hon också en förebild för alla Jesu lärjungar, som i kraft av sitt dop får förmedla tron på att Jesus har uppstått och lever ibland oss. Som kristna bekänner och tror vi att Jesu uppståndelse är ett faktum som ägt rum en gång under historiens lopp. Uppståndelsen har en gång för alla förändrat historiens gång. Allt är förändrat i vår tillvaro när Jesus besekrat dödens och syndens makter. Det gäller för var och en av oss att tänka efter hur min tro på Jesus och hans uppståndelse har förändrat mitt liv och präglar mitt sätt att leva och handla. Då måste jag förstås först fråga mig själv: har påskens budskap verkligen trängt in i mitt hjärta och förnyat mig?

Genom vårt dop har vi redan fått del av detta nya liv. ”Ni lever ett osynligt liv, tillsammans med Kristus hos Gud” (Kol 3:3), skriver Paulus. Vi får redan nu del av detta eviga, osynliga liv som Jesus vill dela med oss. Gång på gång får vi öppna oss för det och inte fastna i det jordiska. ”Om ni alltså har uppstått med Kristus, sträva då efter det som finns där uppe där Kristus sitter på Guds högra sida” (Kol 3:1). Gång på gång får vi öppna oss för det som är kärnan i Guds eviga liv, hans treeniga kärleksmysterium. Det är denna kärlek som har fått ett mänskligt ansikte i Jesus och mänskliga ord i det han sagt. Jakob Lorenz Studach sade: ”Besinna därför kärleken: den är Guds rikes hemlighet, outtömlig, outgrundlig, utsäglig, saliggörande och själva saligheten”.

Guds kärlek övergår allt vad vi kan tänka och förstå, men vi är kallade att ändå försöka åskådliggöra den genom vårt liv och våra ord. Det är det som kärnan i det

nya liv som Jesus har gett oss del av genom påskens och dopets nya liv. Här behöver vi ständigt den helige Andes försynta hjälp för att inifrån öppna oss för vad Gud vill göra med och genom oss. ”Sänd oss din helige Ande och låt oss stå upp till det nya livet”, bad vi i dagens kollektbön. Varför inte be denna korta bön varje dag när vi vaknar på morgonen? Det är faktiskt en perfekt morgonbön: kort och koncis och livsnära, Det kan bli början till ett helt nytt liv för oss och hjälpa oss att verkligen leva av påskens glada budskap. Vi behöver Andens kraft för att bli kvar i detta nya, eviga och osynliga liv som Jesus har gett oss del av. Därför är pingsten så viktig, ja, en integrerad del av påskens mysterium. Det är pingstundret som beseglar och förmedlar påskens nya liv till hela Kyrkan och gör oss till ett heligt folk som gemensamt lever detta nya liv i kärlekens enhet.

I vår individualistiska tid är denna gemenskapsaspekt av vår påsktro speciellt viktig. Vi vittnar inte bara som enskilda personer om Jesu uppståndelse utan som gemenskap i Jesus. Vi är ett i tron, hoppet och kärleken, även om vi på så många andra plan stretar åt olika håll. Det är en av de viktigaste aspekterna i vår katolska gemenskap, där vi annars är så olika, att vi delar samma tro på Jesu uppståndelse. Alla har sin uppgift på detta plan. Vi kan säga att dagens evangelium belyser detta på ett särskilt sätt genom att låta både Maria från Magdala och de två apostlarna bli de första vittnena om uppståndelsen. Det pekar på vår kallelse att gemensamt som lekfolk och ämbetsbärare styrka varandra i denna tro, så att vi tillsammans kan föra ut detta glada budskap i världen: ”Herren är sannerligen uppstånden, halleluja”.

Människor som lever i en värld sårad av våld och krig, synd och död är inte så lätta att övertyga. För många är påskens budskap en ouppnåelig utopi. Ändå finns det i människans innersta också ett oövervinnligt hopp som inte kan komma på skam. Vi är skapade av Gud och för Gud. Djupt inne i människan finns det något som längtar hem till Guds rike, till en värld av kärlek och gemenskap, rättvisa och fred. Annars skulle man inte heller skicka varandra påskkort med kycklingar och harar utan snarare kort med örnar och vargar. Vi måste se de små öppningar och ansatser som finns i människors inre och som förbereder dem att ta emot det goda budskapet. Därför måste vi också vara nära dem i deras nöd och ångest liksom Jesus själv, som har tagit hela mänsklighetens lidande på sig. Påskens budskap kan bara förstås och tas emot utifrån långfredagens smärta och påskaftonens tomhet. Gud delar vårt mörker för att vi skall få hans eviga ljus. Han tar på sig vår börda av synd, lidande och död för att öppna det nya livet för oss. Därför kan vi med frimodighet fortsätta att förkunna: ”Herren är sannerligen uppstånden, halleluja”.